

VAS ÉS FÉM MUNKÁS

Foia oficială a Uniunii Muncitorilor în Fer, Metal și Chimică din România || A romániai vas, fém és vegyipari munkások országos szövetségének hivatalos közlönye

TELEFON: 4-50-13

Apare la 1 ale fiecărei luni // Megjelenik minden hó eisején
Redactor responsabil: RUSU SIMION

Redacția și Adm nistrația:
BUCUREȘTI VI, STRADA CAZĂRMEI No. 11

Szövetségünk 1937. évi jelentéséhez

Társadalmi életünk minden rétegének valamilyen formában megvan a maga érdekképviseleti egyesülése. Kisiparosok, mezőgazdák, önálló kereskedők, ügyvédek, professzorok, gyárosok, bankárok stb. foglalkozási ágak, mind-mind érdekeik védelmére egyesületekbe tömörülnek. Minél megalapozottabb valamely társadalmi réteg gazdasági téren, minél nagyobb gazdasági javak felett rendelkezik, annál erőteljesebb érdekképviseletet viv ki a maga részére, a társadalmi élet minden megnyilvánulásában. Mi munkások, a rajtunk kívül álló rétegektől ezt a szervezkedési jogot nem irigyeljük és nem hányjuk szemre. Természetesen vesszük. Hiszen az ipari munkásosztály is rendelkezik annak lehetősége felett, hogy érdekei megvédése szempontjából tömörüljön. Ez a lehetőség pedig a szakszervezetek keretében található meg. És ennek is a munkások ezzel a joggal egyik helyen kisebb, másik helyen nagyobb mértékben.

Ahol a munkások szervezkedését a munkaadói terror lehetetlenné teszi, vagy valami más hasonló gátló körülmény állandó akadálya a szervezkedésnek, ott a munkások gazdasági és kulturális életviszonya mindig alacsonyabb fokon áll, mint az erőteljes szívet felett rendelkező munkástömegeké. Mert a kapitalista termelési rendszer természetesen velejárója, hogy a kapitalista nem a munkások életszínvonalának minél magasabbra való emelését tartja szem előtt, hanem befektetett tőkéje után a minél magasabb profit kisajtolását. Ennek az egyszerű megállapításnak a legfélreesebb helyen élő munkások is tudatában vannak. De a szervezkedés elé járuló kisebb-nagyobb akadályok leküzdésére, — sőt ami elkerülhetetlen, hogy sokszor egyéni áldozatokat is hozzanak a szervezkedés érdekében, — arra már nem elég erősek és elhatározottak, hanem a legelső munkaadói megfenyítésre már gyáván meghunyászkodva tovább türik nemcsak az éhbérekben tengődő életkörülményeket, hanem legtöbbször az ehhez járuló embertelen bánásmódot is.

A szakszervezetekbe való tömörülés és eszméje nem az anarkianak és a rombolásnak a kifejezője; ellenkezőleg: az építés, a kultúra, a munkásnép gazdasági felemelkedése és így az ország, illetve a nemzet általános jólétének kifejezője. Ez pedig az ország minden fiának közös érdeke.

A szakszervezeti intézmények anyagi, szociális és kulturális szempontból felmérhetetlen szolgáltatásokat tettek minden országban, aminek bizonyítéka az a tény, hogy a szakszervezeteket a diktatúra berendezett országokban, ha el is térítették eredeti és igazi célkitűzéseiről, de mégsem oszlatták fel.

Nálunk Romániában is a szakszervezetek töltötték be azt a szerepet, amelyet a munkásság gazdasági és kulturális érdeke elengedhetetlenül szükségessé tesz. A munkást senki nem védi, senki nem siet segítségére, ha bajba kerül, — pedig milyen gyakran kerül bajba! Így munkáné külség, betegség és halálozás esetén, költözködés, munkaügyből eredő peres esetekben, bérkonfliktusok és minden más esetekben, amelyek nyomort és bajt zúdítanak a munkások nyakába, csak a szakszervezetek nyújtanak anyagi és erkölcsi menedéket.

Szövetségünk a fentemlített esetekben, amint pénztári jelentésünk is mutatja, a múlt évben egyetlen év alatt segélyekre 1.191.308 lejt fizetett ki. Megemlítjük, hogy a Szövetség fennállása óta, vagyis 1920-tól 1937-ig 22.000.000 lejt fizetett ki segélyekre. Olyan teljesítmény

ez, mint amit egyetlen polgári intézmény sem tud kimutatni, sem bármely ugynevezett sárga szakszervezet.

A munkásotthonok építésére 591.766 lejt költöttünk a múlt év folyamán, tehát több mint egy félmillió lejt. Természetesen a helyi szakszervezeteink is legalább hasonló összeget áldoztak munkásotthonokra. Ezek a munkásotthonok a mai kor ipari munkásgeneráció kulturigényeinek egyik kiegészítő részét képezik. A modern munkásotthonok szolgálnak helyiségekkel, ahol a munkások szabad idejüket írás, olvasás, szakmai és tudományos előadások általában tanulással töltik el, ahelyett hogy korcsmában vagy más ártalmas haszontalan dolgokkal töltsék munkaidőn kívüli idejüket. Saját munkásotthonnal rendelkeznek a következő helyiszervezeteink: Reșița, Bocșa-Română, Arad, Cluj, Lupeni, Petroșeni, Petrița, Anina, Diciosânmartin és Turda. Az itt felsorolt tíz helység munkásotthonainak összértéke mintegy 14 millió lejt értékét képvisel. Mindenesetre az itt felsoroltakkal nem zárult le az áldozathozatal, hogy minden egyes helyi szakszervezetünk saját otthonában folytathassa az építő és szervező munkát.

Szövetségünk bevétele rendes tagjárulékokból, beíratási díjakból és a temetkezési járulékokból összesen 4.569.460 lejt. 210.767 lejvel több mint 1936 évben volt.

A bevétel emelkedése természetesen taglétszámemelkedést is jelent. Az év folyamán belépett tagok száma 4174. Az évvégi taglétszám 1937 évben 10.530 vagyis 1500 taggal több, mint 1936 év végén volt.

A szakszervezeti munkásmozgalomnak azonban nemcsak az a hivatása, hogy pénzügyi segélyeket folyósítson és a munkásság kulturális igényeit kielégítse, vagy azt fejlessze,

hanem hogy gazdasági téren a munkásosztály helyzetén javulást vivjon ki.

Szövetségünk ebben a tekintetben mindent megtett, amit a körülmények megengedtek.

Az év folyamán indított bérmozgalmakat az alábbi táblázatban mutatjuk ki:

Helység	Üzem	Mennyi időre kötött a szerződés	Elért béremelés %-ban
Hunedoara	Vasgyár	1 évre	9%
Abina	Bányaüzem	" "	5%
Turda	Chamott-gyár	" "	5 1/2%
Cluj	Dermata-gyár	" "	5%
Zárnești	Papirgyár	6 óra	5%
Zárnești	Celluloze-gyár	" "	7-8 1/2%
Cluj	Bádagos és szerelőipar	1 évre	10-15%
Arad	Astra-gyár	" "	5%
Giurgiu	Dunai kotrás és h. ü.	1 évre	20%
Timișoara	Tükröcsizoló ipar	" "	20-25%
Oradea	Mérleggyár	" "	12%
București	Féba vasipar	" "	20-25%
Reșița	U. D. R. vasipar	" "	4-15%
Zsilvölgye	Bányaüzemek	" "	5%
Oradea	Grünwald redőnygyár	6 óra	óránként 50 bani javítás
Oradea	Fésűgyár	" "	5%

Az itt felsorolt szerződések 1937 év folyamán kötötték meg. Ezekon kívül részben megújított, részben pedig az év végéig még érvényben volt 5 kollektív szerződés. Összesen az év végén érvényben volt 21 kollektív szerződés, melynek keretében mintegy 20.000 munkás van érdekelve.

Szövetségünk jelentéséből megállapítható, hogy dacára a súlyos körülményeknek mégis fejlődésről számolhat be, amely fejlődés annál inkább lesz állandó jellegű a jövőre vonatkozólag, minél inkább támogatják a szaktársak a szakszervezeti mozgalom eszméjét.

Megbukott a munkarend

A munkaadók és a munkások közötti munkaviszony rendezése, egyéni vagy kollektív szerződés alapján történik. Az egyéni szerződés szóban, vagy írásban köthető meg, míg a kollektív szerződés megkötése a munkaadó vagy ennek helyettese és a munkások, illetve ezek, írásbeli meghatalmazással ellátott képviselői által történik. Jogszemélyiséggel bíró szakszervezet szintén köthet érvényes kollektív szerződést azoknak a szervezett munkásoknak a nevében akiket képvisel.

A munkaadók, annak ellenére, hogy ez a helyzet nekik kedvezett, a maguk részére nem tartották kielégítőnek. Nem tartották kielégítőnek azt sem, hogy rendszerint úgy az egyéni, mint a kollektív szerződés megkötésénél ők diktálták a feltételeket, hanem ennél még tovább akartak menni.

A munkakonfliktusokat szabályozó törvény 42-ik cikkére támaszkodva, a munkaadók néhány hónappal ezelőtt általános akciót kezdtek aziránt, hogy a kollektív szerződéseket munkarenddel helyettesítsék. Az akció általános jellegét mi sem bizonyítja jobban mint az, hogy egy és ugyanazon időben az ország minden részéről érkeztek munkarendek a munkaügyi miniszteriumba jóváhagyás végett. A bukaresti „Belvedere“ dohánygyár, a kolozsvári villanytelep és vízművek, a prahová-völgyi petroleumvállalatok, az állami sóbányák, valamint egyéb vállalatok állítottak munkarendet és minden befolyásukat latba vetették, minden fűt fát megmozgattak, hogy reakciós

elgondolásaiknak, a munkarendnek érvényt szerezzenek.

A munkások pedig mindenütt ellenállást fejtettek ki és fellebezéssel éltek a munkarend meghonosításával szemben, mint amely ellenkezik a törvények szellemével és világos rendelkezéseivel. Az ügy a bíróság hatáskörébe került, míg eljutott aztán a Semmitőszék foruma elé. Egyetemi tanárokat, neves jogászokat alkalmaztak a munkaadók, hogy ebben a fontos elvi kérdésben, a mérlegnyelvét a maguk javára billentsék. A munkásság jövőjének a szempontjából mélyreható fordulatot jelentett volna, jelentette volna a leigázást, amelyből a kivezető utat nehezen találtuk volna meg.

A „Belvedere“ dohánygyári munkások munkarendje az akkori pénzügyminiszterium aláírásával is el volt már látva és a Monitorul Oficialban lekötölték. Megnyertek az ügy érdekében egy minisztert is. Igaz, hogy a munkarendnek semmi keresni valója nem volt a pénzügyminiszteriumban, az érdekelteknek azonban támaszra volt szükségük és ezt a támaszt itt találták meg.

A Semmitőszék a munkások álláspontjának adott helyett és elutasította a munkarendet, mint olyan eszközt amely alkalmas lenne a felek közötti munkafeltételek és munkabérek rendezésére.

A munkarend megbukott! Érvényben maradt a kollektív szerződéskötés modern eszméje.

A munkásosztály „jóbarátai”

Amióta a modern munkásmozgalom világszerte gyökeret vert, azóta a munkásosztály védelmének feladata ugyszólván kizárólag csak önmagának a munkásosztálynak volt a feladata. És így is volt ez helyes. A munkásrétegek a magukalkotta szervezeti erejének latbadobásával, a gazdasági és társadalmi erők küzdelmei során nem egy ország határán belül a küzdelem mérlegét a maguk, a munkásság javára billentették. Ennek folyományaként úgy az államvezetésben, mint a gazdasági javak részesedésében több és nagyobb rész illette meg a termelő és fogyasztók nagy tömegeit, ami aztán természetesen a tulsó tábor, az örökös ellenfél végtelen ellenállását váltotta ki és végeredményben a fascizmust szülte meg.

A társadalmi erők rendszerint a küzdőtéren nem jelentkeznek a maguk teljes valóságukban. Így volt ez évezredek óta és így van ez napjainkban is. Tetszetős köntöst öltenek magukra, hogy a szemben álló félt megtevésszék félrevezessék, sőt a maguk ügyének szolgálatába állítsák. Különösen a munkásosztályal szemben használják ezt a receptet. Mert nagyon is tudatában vannak annak, hogy az elcsigázott — szegénységén és nyomorúságán kívül semmi más felett nem rendelkező — munkásosztályt ígéretekkel, egy jobb jövőbe vetett reménységnek csillogtatásával, egy nagyobb darab kenyér kecsegtetésével sok mindenre fel lehet használni, még arra is hogy öntudatlansága folytán önmaga fűzze szorosabbra saját bilincseit. Azon külföldi államokban, ahol a fascizmus jutott uralomra, uralomrajutás előtt a vezérek mint a nép „barátjai”, a munkásosztály felszabadítói léptek fel. Programjuk teljesen és kizárólag csak a nép érdekei védelmében szóltak. A szervezett munkásság célkitűzésében rejlő köveleléseket magukéinak vallották, de aztán rövid időn belül ezek a követelések ködfoszlány-szerűen oszlottak szét.

Ez évi május 1-ét követő újságok beszámolóiból szerzünk tudomást, hogy hol, melyik országban miként ünnepelték május 1-ét. A demokratikus államokban a munkásság szabadon a maga körében, a maga szónokaival, a maga eredeti jellege és tartalma telítettségének jegyében ünnepelte a május 1-jét. Nem adtak és nem kértek a munkások hivatalos jellegű hatalom kezelőitől, ennek a munkásünnepnek, mert a hivatalos jelleg meghamisítása volna a május 1-ében rejlő fogalomnak és eszmének.

Nem így azonban a diktatúra berendezett országokban. Ott hivatalból májusi céccót adtak és diszfelvonulásokat rendeztek a diktátorok előtt. Németországban hivatalos ünneppé avatták május 1-ét. Ezt pedig nem kérte a német munkásosztály, de adták, mert nem került pénzbe a német kapitalizmusnak és kormányzatnak, ezzel szemben nincs sztrájkjog és nincs munkanélküli segély és minden eddig szerzett jogokat megnyirbáltak Németországban.

Minálunk nem ebben, de más formában jelentkeztek május 1-én a munkásosztály „jóbarátai”. Tudjuk, hogy már évek óta egyes helységeken az úgynevezett sárga szervezetek emberei is megrendezték a maguk vérszegény május elsejét bár kissé szemlesüfve és szégyenkezve, de csak május 1-ét tartották ők is, minden lélek és eszmei tartalom nélkül való május 1-ét. Nem fűtötte, nem lelkesítette őket semmi, csupán mert munkaszünet, hát nem dolgoztak ők sem. Olyan gyárhelységeken pedig, ahol még mindig az a rendszer, hogy a büntetés-pénzeken a gyáriigazgatóság alkoholt vásárolt holt részegre isszák magukat a munkások. Ez a májusa a tulajdonképpen sárga szervezeteknek és a szervezeten munkásoknak.

Ez évben Bucurestiben a volt munkaügyi miniszterek és csatlósai rendeztek sárga májusi. A tradicionális és igazi május 1-ének eszmei jogutódai és képviselői a Casa Poporulului helyiségében ünnepelték május 1-ét. Ez az ünnepélyes gyűlés nem díszteremben, cifra külsőségek között folyt le, de annál fennsőbbeségesebb telkesedéssel és eszmei tartalommal telített együttérzés hatotta át a jelenlevőket.

Busurestiben az Ipar- és Kereskedelmi

Kamara dísztermében összehívott gyűlésen a volt munkaügyi minisztereken és alminisztereken kívül csupa előkelőségek, ügyvédek, professzorok, inspektorok, különböző — csak papíron létező — egyesületek elnök urai vettek részt. Valamennyien nagy beszédeket vágtak ki, mind, mind, csupa munkásbarátságáról, szeretetről és munkásvédelemről beszéltek. Tíz tizenöt szónok beszélt és ezek között a volt munkaügyi miniszterek voltak a leghangosabbak és a legradikálisabbak, akik miniszterkorukban beválhatták volna azt, amit most ígértek, de akkor más hurokat pengettek. Ezek a munkásság „jóbarátai”. A szónok urak között volt olyan is, aki a mi szakszervezeteink eddigi tevékenységeit tette kritika tárgyává, mondván, hogy a szervezett munkásság mulasztásait az ő általuk alakítandó intézmények fogják pótolni. — „Instituția de studii și educație muncitorească”. — A volt politikus urak bejelentették, hogy ez a szereplésük nemcsak alkalmoszerű megnyilvánulás, hanem „zászlóbontás” a jövőt illetően.

A munkásság szívesen veszi, ha professzor urak tudományos előadásokat tartanak részükre, de minden politikai pártot megjáró politikus urak ne akarják továbbra is „boldogítani és oktatni” a munkásosztályt. Ez a munkásság kívánsága.

Van egy közmondás, amelyik valahogy úgy szól, hogy: „Ments meg Uram a jóbarátoktól, az ellenséggel majd csak elbánok

magam is”. Így vagyunk ezekkel az urakkal is.

Románia munkásosztálya megtalálta náluk nélkül is az utat — amikor szakszervezetekbe tömörült — amely uton haladva könnyebbé válik az a teher, amit a kapitalista társadalmi rendszer a vállára rakott. Nem kérünk a „jóbarátok” segítségéből, oktatásból és neveléséből. Csak az alkotmány szellemében tényleg biztosítva legyen számunkra, csak úgy mint a társadalom más rétegeinek a szabad egyesülési jog. Ne üldözzék a munkást azért mert szakszervezeti tag, ne zárják be a munkásotthonok kapuit, ne állítsák bíróság elé a sztrájkoló munkást azért mert emberségesebb fizetést, nagyobb darab kenyeret, és jobb bánásmódot követel. Ennél többet nem kérünk. És ha mindezek biztosítva vannak, akkor a munkásosztály gazdasági és kulturális helyzetének emelkedését magunk is kiharcoljuk, ami az ország felvirágzását fogja jelenteni. Minden társadalmi rétegnek egyforma érdeke fűződik az ország fejlődéséhez, előhaladásához.

Azok az urak, akik a bukaresti sárga májusi ünnepet rendezték, jobban tennék, ha egyik-másik iparvállalat igazgatóságában, ahol részvényesek, szót emelnének a munkabérek emelése érdekében. Ezzel bizonyítják „munkásbarát” mivoltukat! És azoknak pedig akik a munkásosztályhoz tartoznak, de részt vettek a sárga májusi ünnepélyen, azt ajánljuk, hogy ne egyenek máskor cse-resznyét egy tálból az urakkal mert az semmiképpen sem válik egészségükre!

A cluji Vasöntöde és Gépgyár munkásainak sztrájkja

A cluji Vasöntöde és Gépgyárban érvényben levő kollektív szerződés március hó 1-én járt le. Az új kollektív szerződés megkötésére irányuló tárgyalások nem vezettek eredményre. Ennek nyomán a Munkaügyi Felügyelőség is kísérletet tett a felek kiegyezése érdekében, azonban ez a kísérlet sem járt sikerrel. A felek végeredményben megállapodásra jutottak abban, hogy a meg nem egyezés tárgyát képező kérdéseket egy önkéntes döntőbíró határozatának vessék alá. A döntőbíró elnökéül dr. Dan Ioan, a cluji munkabíró elnökét választották meg. Április 29-én hozta meg döntését a választottbíró elnöke, a konfliktusban érdekelt munkások meghallgatása és a döntőbíróba megválasztott munkásdelegátusok jelenléte nélkül.

A döntőbírósi határozat szerint megszüntették az eddigi munkabérekategóriákat és bevezették az érdemszerinti fizetést. A jövőben tehát minden munkás annyi fizetést kap, a mennyit az igazgatóság egyoldalul részére megállapít. A döntés hatályon kívül helyezte a biztosított óraberendszert is és helyette az előre meg nem állapított akkordbért vezették be. A multban ha egy munkás nem kereste meg akkordban legalább az óraberét, ebben az esetben kifizették az előre megállapított óraberét. A döntés alapján a munkabérek mintegy 30 százalékos csökkenést szenvedtek.

Csak egy út maradt nyitva: a sztrájk. Az igazságtalan döntés olyan nagy elkéseredést váltott ki az érdekelt munkások körében, hogy május 2-án sztrájkba léptek. A sztrájk még tart, amikor e sorokat írjuk, a legteljesebb munkásszolidaritás jegyében. A sztrájknak mindmáig egyetlen sztrájkőrője nincsen. Kétszázhusz munkás folytát törhetetlen és lelkes küzdelmet a kenyérért, az igazságért. A harcolók lelkesedése kitünő. Minél tovább húzódik a sztrájk, annál inkább kétségbevonhatatlanabb a győzelem.

A vasöntöde és gépgyár igazgatóságának be kellene látnia azt, hogy a mai gazdasági körülmények között nem lehet a munkabéreket redukálni. Nincs az igazgatóság tudomása az élet állandó drágulásáról? Nincs tudomása arról, hogy a jelen bérek nem fedezik a legminimálisabb életszükségletet sem? Nem tudja azt, hogy üres gyomorral nem lehet javakat termelni és profitot gyűjteni? Vagy azt hiszi talán, hogy az előző munkabérek olyan magasak voltak, miszerint elbirnának — a termelés biztonságának veszélyeztetése nélkül — egy 30 százalékos bércsökkenést? Mi tagadjuk ezt! Azonban az igazgatóság

mindenáron a döntőbíró határozatára alapozza az álláspontját. Ez az egyetlen indok, egyetlen támaszpont, amely szerinte jogot ad a munkások leigázására. Azonban egy döntőbírósi határozat érvénnyel bírhat és fennállhat addig, amíg figyelembe veszi a valóság határait. Amikor a valóság keretei túl vannak lépve, amikor a két társadalmi osztály érdekeit illetően egyiknek az érdeke kizökken az egyensúlyból, akkor nem lehet indokul felhozni, hogy a döntés alapján tiszteletben kell tartani a lehetetlent. Vannak természeti törvények, amelyeknek mindenki alá van vetve. És ezek erősebbek az emberi ész által alkotott törvényeknél. Ezeknek a természeti törvényeknek a viszonyai alatt a munkások létért való küzdelme biztos győzelmet fog aratni, mert mellettük áll az igazság és az ország szervezett vasmunkásainak szolidaritása.

Az U. D. R. bányászatok munkakonfliktusa ügyében hozott döntőbírósi határozat

Az U. D. R. bányászatok igazgatósága és munkásai között felmerült munkakonfliktus békéltető tárgyalásai március hó 9-én zárultak le eredménytelenül.

Ennek az igazgatóságnak hatáskörébe esik a munkafeltételek rendezése szempontjából az aninai csavargyár is. A törvény rendelkezései alapján a konfliktus ügyiratát áttették a Semmitőszék hatáskörébe eső döntőbíróshoz. A döntőbíró elnöke április 7-én meghozta a döntőbírósi határozatot. A döntés értelmében egyes kategóriákhoz tartozó munkások napi 1—4 lei béremelést kaptak, míg más kategóriák semmi béremelésben nem részesültek, annak ellenére, hogy a régi kollektív szerződés érvénye alatt a drágaság mintegy 14 százalékkal emelkedett. A munkások egyéb követeléseit elutasították.

A döntőbírósi határozat végtelen elkéseredést váltott ki a munkások soraiban. A munkások az igazságot várták, de az elmaradt. Feljegyzésre méltó a csavargyári munkásokkal szemben tanúsított igazgatósági magatartás. Elismeri az igazgatóság, — de kiténik a közölt mérlegből is, — hogy a csavargyár nagy haszon mellett dolgozik, de a munkások mégis a legnagyobb mértékben részesülnek a haszonból. Azért nem tudunk béremelést adni, — mondja az igazgatóság, — mert akkor a béremelésre étvágyat kapnának a többi nem ide tartozó munkások is. Világos tehát, hogy nem a munkások alapos indokai késztetik az igazgatóságot követeléseik elismerésére, hanem a szakszervezetben levő erő és munkásszolidaritás. Csak egyedül az fog komoly akadályt képezni a telhetetlen kapitalizmus kizsákmányolási törekvésének.

A munkamegosztásról

Az utóbbi évek folyamán a gazdasági élet fel-lendült, a munkanélküliség csökkent, sőt egyes államok bizonyos ipari ágazataiban munkaerőhiány érezhető. A világkereskedelem visszatért a normális keretekbe és részben elérte az 1929 évi nivót. A világtermelés is elérte a gazdasági krízis előtti nivót, míg a vas- és acélttermelés 1937-ben elérte a legmagasabb csúcsot. Az emberiség azonban nem tud nyugvópontra vergődni, sőt ellenkezőleg, egy új háború veszélye mindinkább előtérbe kerül.

A dolgok eme állása állandóan felveti ugyanazt a kérdést: mivel magyarázható meg ez a politikai nyugtalanság? Miért nem tudja az ember az egyetemes békének legfőbb alapját, a „politikai béke-állapotot“ megteremteni akkor, amikor a technikai és gazdasági fejlődésnek nagyszerű lendületet adott? Ime mit írt a közelmúltban I. Wätsor amerikai közgazdász: „Az embereknek állandóan javakra van szükségük és állandóan mind nagyobb tömegű javakat kívánnak. Az ember szükségletei nagyobb arányban kívánnak kielégülést, mert már hozzá van szokva a megfelelőbb és kényelmesebb élethez. E szükségletek kielégítéséhez követelt nyersanyag nagymennyiségben áll az emberiség rendelkezésére. Rendelkezik az emberiség a nyersanyag feldolgozásához szükséges kitűnő szerszámokkal és gépekkel. A közlekedési viszonyok ugy a nyersanyaghozatal, mint az áruforgalom lebonyolítása szempontjából jobbak, mint bármikor. De az emberiség nem érte el azt a magasabb élet-színvonalat, amelyet ésszerű és jóérvű vezéreltetett vezetés mellett elérhetett volna. Még léteznek ma is éhes, rongyokban járó és nyomorúságos lakásvizonyok között tengődő emberek. Elsősorban ezeknek az állapotoknak megszüntetésére kellene intézkedéseket tenni.“

Bizonyos, hogy aki ilyen módon formulázta meg a maga véleményét, az egy világosan látó közgazdász. Mert valójában a mai idők jellegzetes vonása a nyomorúság, amely mellett virul a bőség, vagy találobban kifejezve, a bőség miatti nyomorúság. A nyersanyagok, élelmiszerek és az élethez szükséges szabad tér nincsenek méltányosan megosztva a világ népei között. Ime, miért folyik a harc és miért áll fenn a háború kitérésének a veszélye. Amikor egy ember napi táplálékát megfelelően ki tudja elégíteni, hogy mindennap jólakjon, akkor nagyon kevésbé áll fenn a valószínűsége annak, hogy gondolatai a hazájában és hazáján kívül eső és legnagyobb nyomorúságban tengődő millió és millió ember felé irányulnának. Az ő részére fontos az, hogy továbbra is rendelkezzen szükséges élelmiszerekkel, továbbra is mindennap jólakjon. De az az ember, aki az éhséget nem tudja csillapítani, mindig elégedetlen. És ez az elégedetlenség addig áll fenn, amíg helyzetében olyan irányú változás nem áll be, amelynek folyamán ő is megengedheti magának a jóllakásig való táplálkozást. Ebben rejlik az emberek és népek közötti ellenségeskedés végső oka.

A fent vázolt helyzet egyik legfőbb okát képezi az a tény, hogy a földgolyón levő államok egyik a másiktól elszigetelten élnek. A túlnépes és szegény államok munkásai élni, tehát dolgozni akarnak és kell, hogy dolgozzanak. Amikor a termelés szempontjából a kivándorlás a kevesebb népességgel bíró vagy a gazdag országokba számukra lehetetlen, vagy pedig amikor a mozgó tőke útjába akadályok gördülnek, hogy ez a tőkészegény országokba be ne jöhessen, akkor ezen országok munkásai meg kell elégedjenek alacsonyabb munkabérekkel. Az a hatás, amit ezek a körülmények a világgazdaságon kiváltanak, egyenlőség szempontjából felérnek egy társadalmi dömpinggel, vagyis az árunak a termelési költségénél alacsonyabb áron való eladásával.

Megvizsgálták nemrég azokat a gazdasági előzményeket, amelyek alkalmasak volnának a tartós béke szilárd lefektetésére.

Van Zeeland, Belgium volt miniszterelnöke, aki a kutatásokat végezte, végső következtetésében azt javasolja, hogy a dolgok orvoslása csak úgy volna lehetséges, ha a gazdagabb országok gazdagságukból átengednének valamit a szegényebb országoknak és pedig: aranyat, pénzt, nyersanyagot és gyarmatokat. Aztán a békét biztosítani lehetne az államok közötti árucserre ésszerű megszervezésével. Ha például minden állam csak azt termelne, amit a sajátos körülmények, a képesség és rátermettség figyelembevételével hozzáillik, míg a termelés főlölségét csereképpen más államoknak adná át, amelyek szintén kicserélnék fölös terméüket, akkor a világ gazdasága egy magasabb színvonalat érne el; a javak elosztása harmonikus egység jegyében menne végbe és a népek életstandardja

kiegészítést nyerne az árucserre útján, amely végeredményben az egész emberiség magasabb élet-színvonalához vezetne. Ime ez a bűvös szó: munkamegosztás. Ha a munkamegosztás logikai értelemben és minden vonatkozásában alkalmazást nyerne, ez esetben kiegyenlítődne az ellentétek és megszűnnének a kellemetlen komplikációk. Megfelelő csereérték ellenében bármilyen nép rendelkezésére kell bocsássa a többi népeknek minden irányu termelt áruját és így az élet harmonikus és sokoldalú fejlődésben bontakozna ki. Nem minden helyen terem banán, nem mindenhol található arany, szén, vas vagy egyéb, az élethez szükséges nyersanyag. Azonban ha a tropikus zónában élő lakos összekötését tart fenn a mérsékelt éghajlatu zónákban élő lakossal, akivel kicseréli áruját, a kávé, kakaó, banánt, hogy viszonzásul ez is felajánlja a maga munkája gyümölcsének feleslegét, akkor az élet sokoldalú elégtételt szolgáltat. Minden ember saját magáért dolgozik, de egyben dolgozik a földgömbön élő összes emberekért is.

A generációk közös sorsban vannak egybekapcsolva és nem kell hiénakká válniuk, minden pillanatban arra várva, hogy szétépjék egymást. Évszázadok óta küzdenek az emberek egymásközt a jobblétért, boldogságért. És milyen könnyű dolog volna mindkettőnek az elérése, ha az emberiség megértené, hogy a népek legszilárdabb alapzatát a munkamegosztás eszméjén kell felépíteni.

A bukaresti »Vulcan« gépgyár munkásai a munkaügyi miniszternél

Május hó 14-én a bukaresti „Vulcan“-gépgyár munkásainak küldöttei, Rusu Simion szövetségi titkár vezetésével a munkaügyi miniszternek memorandumot nyújtottak át, amelyben ismertették a munkásság különböző sérelmeit. A küldöttség Al. Iliescu, Gh. Gheorghiu, Carol Cerişer, V. Iles, Gr. Bucur, Eremia Ilie és Bucur Ioan szaktársakból állott.

A memorandumban a következő sérelmeket foglalták be a delegátusok:

1) A gyár igazgatósága önkényesen megváltoztatta a munkaberendszert, azzal az utasítással, hogy az akkori béreket csak a munka befejezése után számítsák és fizessék ki. Ennek következtében a munkások csak az alapbér fizetést kapják és sohasem ismerik az akkori árak tarifáját. A munkálatok befejeztével megtörténik az, hogy a gyár vezetői kijelentik a munkásoknak hogy az alapbérrel felül semmit sem kerestek... Aki tiltakozik azt rögtön elbocsájtják.

2) A törvényes szervezkedés az igazgatóság terrortal akadályozza meg, a szervezett munkásokat felmondás nélkül bocsájtják el.

3) Elbocsátások vannak folyamatban, de ugyanakkor túlórákat rendelnek el, minden százalék nélkül. Az esztergályos műhelyben 7, a mechanikus műhelyben 4, a kazánkovács műhelyben 7 munkást bocsájtottak el. A kovács műhelyekben elbocsájtották az összes segédkovácsokat, akiket inasokkal helyettesítettek. Aki fogalmat alkot arról, hogy mit jelent a segédkovács munka, az tisztában van azzal is, hogy ezeket az inasokat idő előtt megnyomorították.

4) A tanulókkal rosszul bánnak és feletteseik gyakran megverik őket.

5) Az egészségügyi feltételek kezdetlegesek. A festőosztályban hiányzanak a szellőztető készülékek, minek következtében a mérgezés veszélye áll fenn. Az öntődében ventilátorok nincsenek. Ivóvíz berendezés nincsen, a munkások egy közös vederből oltják szomjukat.

6) Szakmunkás elvégzésére tanulatlan munkásokat alkalmaznak.

A munkásküldöttséget Stavri Cunesco munkaügyi vezérigazgató fogadta, aki ígéretet tett arra, hogy a miniszterium vizsgálat tárgyává teszi a felsorolt sérelmeket.

A Reşița-i vasmunkás szakszervezet közgyűlése

A Reşița-i vasmunkás szaktársak május 22-én vasárnap tartották meg a mozihelyiség nagytermében évi közgyűlést, amelyen tekintélyes számú vasmunkás vett részt.

Klein Ioan csoportelnök szaktárs üdvözlöi a vezetőség nevében Flueraş Ioan, mint az országos szaktanács elnökét, üdvözlöi továbbá a Bocşa-Román és Bocşa-Montaná csoportok küldötteit, valamint a közgyűlésen megjelent tagokat és a közgyűlést megnyitottak nyilvánítja. Az elhalt tagok emlékére a közgyűlés 1 percnyi felállással adózik.

Az anyagi jelentést, amely már előzetesen ki lett nyomtatva és a tagok rendelkezésére bocsájtva, általános vitára bocsájtotta a közgyűlés elnöke.

Az ellenőri jelentést Stieger Franz szaktárs tette meg, rámutatva arra, hogy a bizottság tagjai megvizsgálták a pénztárkönyveket, összehasonlították a nyugtákat a pénztári tételekkel és mindent rendben találtak.

A közgyűlés a pénztári és ellenőri jelentéseket egyhangulag tudomásul vette.

Az erkölcsi jelentést Barnau szaktárs román és Klein szaktárs német nyelven tesztek meg a következőkben: A múlt év folyamán 6 taggyűlést, 10 rendes és 10 rendkívüli vezetőségi ülést, 11 bizalmiférfi konferenciát és műhelyenként átlag 4 műhelyértekezletet tartott a vezetőség. Roppant nagy nehézségekkel kellett megküzdjön a szakszervezet. A szakszervezetünk ellen fel-

osztatási eljárást indítottak, de a bíróság az ellenünk felhozott vádak alapjánoknak nyilvánította és felmentő végzést hozott.

A munkabérek és munkafeltételek megjavítása terén, a vezetőség sikeres tevékenységét fejti ki. A múlt év első felében több műhelyben sikerült munkabéremelést kieszközölni. Gondoskodott a vezetőség arról is, hogy a Reşița-i Brassóba történő munkásátelyezések megfelelő feltételek mellett történjenek.

A gyárban dolgozó munkásság érdekeinek megvédése tekintetében, a vezetőség nem egyszer tiltakozott egyes mesterek és mérnökök embertelen bánásmódja ellen. A múlt év folyamán két kerületi konferenciát tartottunk az U. D. R. területén működő szakszervezetek küldötteivel.

E konferenciákon az általános szakszervezeti problémák lettek megvitatva és egyben határozatok hoztunk, a szakszervezetek ellen folyó zaklatások megszüntetésére.

Határozatokat hoztunk arra is, hogy a reşița-i és aninai szakszervezeti tagok részére egy üdülésre alkalmas sanatoriumi helyet vásároljunk.

A Bocşa-Románai, nadragi és ferdinandi szakszervezetek mozgalma minden időben élveztek a reşița-i csoport legmesszebbmenő erkölcsi támogatását.

A csoportvezetőség termékenységét mi sem igazolja jobban mint az, hogy 590.268 lei vagyonszaporulatról számolhatunk be.

A kollektív szerződés megkötésére indított akció tagadhatatlan sikerrel járt.

A munkabérek a kollektív szerződés szerint általános-ságban 7,5%-al emelkedtek és a bizalmiférfirendszert elismerte az igazgatóság.

Lindner szaktárs a bizalmiférfitelettel jelentését teszi meg, rámutatva arra, hogy a bizalmiférfiak minden körülmények között hivatásuk magaslatán állottak.

Szavazás alá bocsájtva, a közgyűlés a jelentéseket egyhangulag és lelkesedéssel fogadja el.

A közgyűlés a vezetőségnek a felmentvényt megadja és koreinöknek Strama Iacob szaktársat választja meg.

Az Országos szaktanács nevében Flueraş elvtárs szólal fel. „Büszke vagyok arra — mondja az előadó — hogy részt vehetek a reşița-i vasmunkások közgyűlésén.

A vasmunkások mozgalma alkotó és figyelmeztető mozgalom, amely a munkások szakmai érdekeinek a megvédésével foglalkozik. Ebből a szempontból bírálva, a hatóságoknak nem kell, hogy a mozgalom természetes kifejlődésének útjába akadályokat gördítsenek. Mozgalmunk a jövőben kell hogy élvezzék az állam támogatását, mert csak az olyan állam virágozhat és fejlődhet, amelynek öntudatos munkásai vannak. A mi mozgalmunk el van ismerve jobban, mint bármikor, olyan mozgalomnak, mint amely az igazság és a társadalmi békeség jegyében folytat küzdelmét. Mozgalmunk tehát a társadalmi békeség egyensúlya marad“. Flueraş elvtárs beszédét a közgyűlés lelkes tapsal fogadta.

Több apró ügy elintézése és a javaslatok feletti határozathozatal után, a közgyűlés az új vezetőség választására tér át és Particsek szaktárs jelölő bizottsági tag javaslatára a következő vezetőséget választja meg: Elnök Klein Ferenc; alelnökök Barnau Petru, Todor Constantin; jegyzők Hans Langhardt, Cristoi Constantin, Mircsov József; pénztárnokok Zanzinger Ferenc, Csuthi Imre, Bocsa Károly; ellenőrök Krasznik Arnold, Wenk Rudolf, Gurka Ferenc Elemér, Fisch György, Henn Lajos; vezetőségi tagok Lindner Károly, Faragó Károly, Kratochwill Rudolf, Gammel Mihály, Kernács Albert, Stadler Blasius, Marina Traian, Stribler Ferenc, Mociaci Anton, Szabó Sándor, Popescu Ioan, Ferenschütz József, Potocean Ilie, Fedor József, Krautwurst József; könyvtárnokok Urosch Mihály, Ghinescu Ioan, Telles Ferenc, Moser Leo, Kilványa Sándor, Ghiocel Ioan; vezetőségi póttagok Ferenschütz Henrik, Stieger Ferenc, Popeji Ioan, Krutschó József, Particsek Ferenc; adminisztrációs vezetőségi tagok Faggyas Ferdinánd, Spindler Károly, Csuk Hugó, Sohler Rudolf, Stupac Ferdinand, Kühn Anton, Hubert Albert, Komora Péter, Lupsani Péter, Flech Ferenc, Parteli Károly, Simion Ioan, Danzwirth Zsigmond.

Klein szaktárs az új vezetőség nevében mond köszönetet a megtisztelő bizalomért és szolidaritásra hívja fel a közgyűlés tagjait, valamint támogatásukat kéri az új vezetőség kitűzött céljai megvalósítására.

Az aradi vasmunkások szakszervezetének közgyűlése

Az aradi vasmunkások helyicsoportja május 8-án tartotta évi közgyűlését, a tagok nagyszámú jelenléte mellett. A közgyűlést Zopata Ioan alelnök nyitotta meg, és megnyitó beszédében vázolta a vasmunkások szakszervezeti mozgalma. Az erkölcsi jelentést Serbu Grigorie és Szilágyi Lajos szaktársak terjesztették elő, rámutatva többek között arra, hogy a múlt év folyamán két bérmozgalom zajlott le az „Astra“ gyárban. E bérmozgalmak nyomán a munkásság kollektív szerződést harcolt ki a maga részére.

Gömöri Ferenc szaktárs a pénztári jelentést és a jövő évi költségvetést terjesztette elő, kimutatja az Otthon átalakítási költségeinek összegét, amely 190.000 lejt tesz ki. Az összeget teljes egészében a Szövetség fedezte.

Petras Ioan szaktárs az ellenőző bizottság nevében jelenti, hogy a pénztárt megvizsgálták és azt rendben találták. A közgyűlés a jelentéseket tudomásul vette és a vezetőségnek a felmentvényt megadta.

Szikora József szaktárs, akit a közgyűlés a korelnöki tisztséggel ruházott fel, szavazás alá bocsájtja az új vezetőség listáját, melynek tagjai a következők: Elnök Zopata Ioan; alelnökök Vekus Lajos és Szőke András; jegyző Szilágyi Lajos; pénztárnokok Gömöri Ferenc, Nagy József; könyvtárnokok Petras Ioan, Heilman Anton és Becze Albert; ellenőrök Mózes Dezső, Jeck Ferenc és Palásti József; vezetőségi tagok Györkös Lajos, Farkas Gyula, Lup Gheorghe, Heinrich István, Tänzlinger József; vezetőségi póttagok Károlyi István, Szikora Ferenc, Tégiás László, Bogdan Ioan, Stefan Petru Quintus Ioan.

Több apró ügy elintézése után az elnök a közgyűlést bezárja.

Kimutatás

a Romániai Vas-, Fém- és Vegyipari Munkások Szövetségének 1937 évi tagforgalmáról

Szám	CSOPORT	Negyedévenkénti átlagos taglétszám				Az év folyamán beiratkozott utazók
		I.	II.	III.	IV.	
1	Anina	368	371	351	359	29
2	Aninoasa	157	160	148	149	7
3	Arad	41	121	201	173	227
4	Azuga	31	31	25	25	—
5	București	123	137	135	147	239
6	Bocsa-Română	368	372	391	401	145
7	Brasov	187	153	165	117	63
8	Brăila - Metal	34	31	23	23	—
9	Brăila Pers. Teh.	34	35	35	35	18
10	Bălți	—	—	36	27	52
11	Cluj	723	716	723	728	423
12	Crișeni	73	74	79	79	5
13	Cernăuți	27	27	27	43	56
14	Constanța	23	23	—	—	16
15	Cugir	27	27	26	26	—
16	Dicioșanmartin	31	27	27	35	67
17	Giurgiu	97	84	85	85	2
18	Hunedoara	291	291	291	297	—
19	Iași	33	36	26	25	66
20	Lupeni	507	493	491	499	8
21	Lonea	137	136	139	139	8
22	Mediaș	37	27	27	27	—
23	Nădrag	127	145	239	227	173
24	Oradea	88	94	82	79	228
25	Ohaba-Bistra	27	27	662	704	1032
26	Ploești	34	34	34	34	—
27	Petrla	85	85	86	89	7
28	Petroșani	282	296	315	317	153
29	Reșița	4273	4277	4285	4293	707
30	Satu-Mare	51	47	47	35	23
31	Sibiu	33	37	37	39	34
32	Turda - Sticlă	87	82	73	67	10
33	Turda - Metal	26	26	26	26	15
34	Tg.-Mureș	57	63	69	72	50
35	Timișoara	25	25	25	25	2
36	Toplet	25	25	26	52	52
37	Uioara	24	24	23	2	—
38	Vulcan	104	107	114	115	41
39	Zărnești	327	342	275	339	216
Összesen		9024	9108	9869	9975	4174

Ingyenbélyeges munkanélküli tagok . . . 364 326 216 347

Nyugdíjas tagok . . . 198 203 205 208

Összesen : 9586 9637 10290 10530

A Romániai Vas-, Fém- és Vegyipari Munkások Szövetségének 1937 évi PÉNZTÁRI JELENTÉSE

BEVÉTEL

KIADÁS

1. Beíratási díj	24225.-	1. Segélyek:		
2. Tagkönyv díj	42210.-	a) munkanélküli segély	320764.-	
3. I. osztályu heti járulékok	2030360.-	b) betegsegély	309208.-	
II. " " " "	1150776.-	c) temetkezési segély	318600.-	
III. " " " "	943032.-	d) utassegély	25040.-	
5 lejes " " " "	1375.-	e) sztrájksegély	10260.-	
4. Temetkezési alap	377482.-	f) rendkívüli segély	36609.-	
5. Kölcsön a „Casa Construcției"-től	250000.-	g) jogvédelem	170827.-	1191308.-
6. Petrlai munkanélküli alap	1880.-	2. Oktatás:		
7. Kamat	1370.-	szaklap és könyvtár		183134.-
8. Visszafizetés a „Cec“-től	500.-	3. Propaganda és szervezés:		
9. Az Építőmunkások Szöv.	8348.-	a) prop. és szerv. költ. a Szöv.-nél	84446.-	
10. Külföldiek	306.-	b) " " " " a csoportoknál	104379 55	
11. Készpénz 1936 évről	751496 37	c) " " " " a bucurești csoportnál	30899 30	
		d) utazási költség a Szövetségnél	144704.-	
		e) a vezetőségi tagok utaz. költségei	15530.-	
		f) utaz. költ. a ker. titkárságoknál	102041.-	
		g) " " " " csoportoknál	18418.-	
		h) ülések és kongresszus	148067.-	648484 85
		4. Szaktanács		349653.-
		5. Járandóságok:		
		a) a Szövetségnél	246750.-	
		b) a kerületi titkárságoknál	136152.-	
		c) a csoportoknál	88165.-	471067.-
		6. Kiküldetési költségek a Szövetségnél és kerületi titkárságoknál		217344.-
		7. Munkásotthon-beruházások:		
		a) lupeni csoport	196.-	
		b) bocsa-románi csoport	32389 04	
		c) cluji csoport	324224 18	
		d) dicioșanmartini csoport	27012.-	
		e) petrlai csoport	35102.-	
		f) aradi csoport	172843.-	591766 22
		8. Visszafiz. a petrlai m.-nélk. alagra		15510.-
		9. A csoportok százalékai		824910 60
		10. Általános kiadások:		
		a) pénztárnokoknak 6 bani	20321 96	
		b) házbér	75000.-	
		c) világítás, fűtés	24958.-	
		d) nyomtatványok	32228.-	
		e) posta-, iroda- és telefonköltség	52951 75	
		f) betegsegélyező jár. és segélyalap	43779.-	249238 71
		11. Tagkönyvek		169747.-
		12. Leltárkibővítés		2604.-
		13. Csoportok által visszatartva		102511 57
		14. Garancia a „Cec“-nél		1000.-
		15. Külföldiek		5178.-
		16. Készpénz 1937 december 31-én		559903 42
	Összesen Lei	5583360 37	Összesen Lei	5583360 37

A Szövetség központi vezetőségének ülése

A Szövetség központi vezetősége május 28-29-én vezetőségi ülést tartott Bukarestben. A vezetőség a vasmunkásság általános gazdasági és szociális kérdéseit vitatta meg. A titkárság jelentéséből megállapítást nyer, hogy a múlt év folyamán a taglétszám 1500 taggal szaporodott. A Szövetség 1937 évvégi taglétszáma 10.300 tag volt.

A központi vezetőség részletesen foglalkozott a jövő szervezés kérdéseivel.

A cluji, zsilvölgyi és aradi kerületi titkárok beszámoltak a kerületükben levő szakszervezeti mozgalomról.

Muslețiu szaktárs, mint az ellenőrzőbizottság elnöke jelentést tett arról, hogy a pénztárkönyveket megvizsgálták és azokat rendben találták.

A központi vezetőséget élénken foglalkoztatja a romániai munkásság öregségi nyugdíjkérdése. Ez ügyben határozat hozatott, hogy a Szövetség központi titkársága tegyen lépéseket az Országos Szaktanácsnál az öregségi nyugdíj törvénytervezet megalkotása érdekében, amelyet aztán a Munkaügyi Minisztériumnak terjesztenének fel. A munkásintézményekre vonatkozó megállapítása a Vezetőségnek az, hogy ezen intézmények vezetésében a munkásérdekektől távol álló és a munkáskérdéseket nem ismerő emberek kerültek be.

Az élet állandó drágulása ugyancsak a vezetőség érdeklődésének egyik pontját képezte. A vezetőség határozatban kimondta, hogy a Szövetség keresse meg az Országos Szaktanácsot, amely mint a szakszervezeti mozgalom legfelsőbb fóruma, tegyen kezdeményező lépéseket a drágaság letörésére,

Az ország általános gazdasági helyzetét tárgyalva a Szövetség központi vezetősége megállapítja, hogy a vas- és petróleumiparban újabb gazdasági krízis előjelei észlelhetők. Hogy erre a fontos kérdésre az illetékesek figyelmét felhívjuk, a munkaügyi minisztériumnak memorandumot nyújt be a központi titkárság

Tárgyalta a központi vezetőség a szakszervezeti mozgalom szabadságának ügyét is. Ebben az ügyben a központi titkárság ugyancsak memorandummal fordul a munkaügyi minisztériumhoz.

Redactor responsabil : Rusu Simion

A Romániai Vas-, Fém- és Vegyipari Munkások Szövetségének 1937 ÉVI MÉRLEGE

VAGYON

TEHER

1. Készpénz	559903.42	1. Csoportok követelése	4550.34
2. Követelések:		2. Temetkezési alap	787319.-
Zsilvölgyi titkárságtól	1000.-	3. „Casa Construcțiilor“-	250000.-
Reșiței munkásotthontól	50094.46	4. Vagyonáthozat 1936 évről	1896648.80
Szakt. és szöv. házalap	90000.-	Vagyonszaporulat 1937 évben	89408.25
Petroșani otthon	99628.-		1986057.05
8 helyi csoporttól	189882.29		
3. Szöv. tulajdonát képező ingatlanok:			
Cluj, Lupeni, Bocsa Rom.			
Turda, Dicioșanmartin, Zărnești, Petrla és Arad	1326518.22		
4. Leltár:			
Berendezési tárgyak	70000.-		
Könyvtár	35000.-		
Nyomtatványok	20000.-		
Tagsági könyvek	126000.-		
Összesen Lei	3027926.39	Összesen Lei	3027926.39

Elnök : București, 1937. Decembre 31-én

Titkár :

Petre Bărnau s. k.

Megvizsgáltuk és rendben találtuk

N. Munteanu s. k.

A felügyelő-bizottság tagjai:

Muslețiu I. s. k.

Stanciu I. s. k.

Krausz I. s. k.

Klein I. s. k.

Veicea D. s. k.

A fenti ügyek rendezése végett küldöttséget választott a vezetőség, amelynek tagjai : Rusu Simion, Klein Ioan, Gârbovean Simion és Serbu Grigorie szaktársak voltak. A küldöttséget a munkaügyi minisztériumban Georgianu államtitkár fogadta, aki meghallgatva a vasmunkások küldötteinek sérelmeit, ígéretet tett, hogy a legmészebbm nő jóakarattal azon lesz, hogy ezek a sérelmek kedvező elintéztést nyerjenek.

A Nemzetközi Vas- és Fémmunkásszövetség kongresszusát Prágában tartják meg

A Nemzetközi Vas- és Fémmunkásszövetség végrehajtó bizottsága április hó 11 és 12-én Luzernben tartott ülésén elhatározta, hogy a nemzetközi vasmunkások kongresszusát folyó évi július 11-14-én Prágában tartja meg. A kongresszus napirendi pontjait az alábbiakban állapította meg:

1. A kongresszus megalakulása és a bizottságok megválasztása.
2. a) Megvitatás és üdvözlések.

b) A napirendhez való hozzájárulás.
c) Az ügyrend megállapítása és a kongresszusi munkálatok beosztása.

3. a) A szakszervezeti mozgalom és annak törekvései.
b) Az országos szervezetek javaslatai.

4. Titkári és pénztári jelentés.

5. A szövetségi székhely, valamint a titkár megválasztása.

6. A végrehajtó bizottság elnökségének megválasztása.

7. Egyéb javaslatok

Itt említtük meg, hogy a nemzetközi vasmunkások kongresszus után közvetlenül, azaz július 15-17-én ugyan-
csak Prágában a Csehszlovákiai Vas- és Fémmunkás Szövetség tartja X-k küldött közgyűlését.

Minden valószínűség szerint mindkét kongresszuson Szövetségünk is képviselteti magát.

Kizárási határozat

A nádr gi Vasmunkás Szakszervezet Vezetősége Rost Gheorghe vasmunkást (az alapszabályok 10 §-a alapján) munkástársai érdekei ellen elkövetett árulásért a szakszervezetből kizárta. — Nădrag, 1938 május hó.

A Szakszervezeti Vezetőség